Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 91

číslo: 25

19. června 2011

Cena: 7 Kč

390 LET OD NEJZNÁMĚJŠÍ POPRAVY V NAŠICH DĚJINÁCH

Jestliže něco utkvělo z českých dějin v naší paměti - myslím však, že i v paměti dnešních studentů – byla česká poprava, k níž došlo v pondělí 21. června 1621. Byla to podle všech historiků barbarská a brutální exekuce, kterou chtěla habsburská dynastie zastrašit své odpůrce v odbojných českých zemích. Hrozivé představení mělo být symbolickou tečkou za událostmi, které začaly tzv. druhou pražskou defenestrací (v květnu 1618) a skončily 8. listopadu 1620 porážkou stavovských armád v bitvě na Bílé hoře. Habsburkové dokazovali touto neslýchanou událostí svoji sílu v celé tehdejší Evropě.

Jako by to bylo dnes, slyším vyprávět svou první učitelku dějepisu, velkou vlastenku, která s přehledem, bez nahlížení do papírů nám vyprávěla příběhy z naší historie. I největší rošťáci jí viseli na rtech. Vzpomínáme-li dnes justiční vraždy a nejmasovější veřejné popravy z naší přebohaté historie, nepodléháme již emocím, neoživujeme staré spory, protože naopak usilujeme o ekumenický mezicírkevní dialog. Zapomínat však nelze.

Staroměstským katem byl proslulý Jan Mydlář (1572 – 1664), pocházející z Chrudimi, jehož jméno je bohatě zastoupeno v naší literatuře. Byl utrakvista a nechal odsouzené, aby se pomodlili před popravou podle jejich přesvědčení. Na Staroměstském náměstí v Praze poté osobně setnul hlavy 24 stavovským vůdcům – tři z celkového počtu 27 byli oběšeni.

Odsouzenci přicházeli na pódium podle rodu, důstojenství a věku.

* První položil svou hlavu na špalek příslušník panského stavu Jáchym Ondřej Šlik, který přesvědčil Slezsko a Lužici, aby se přidaly k českému stavovskému povstání – byl předním představitelem lutherského křídla vzbouřenců.

* Po něm Václav Budovec z Budova, 74letý vůdce Jednoty bratrské, mluvčí českých nekatolíků.

* Třetím z panského stavu byl Kryštof Harant z Polžic a Bezdružic. Také jeho čin byl potrestán – vždyť v létě 1619 ve funkci velitele dělostřelectva Thunovy armády dal ostřelovat císařský palác ve Vídni. Zapsal se též do historie české literatury svým cestopisem o Egyptu a Svaté zemi, a také do české hudby jako renesanční skladatel. Popravě „českého pána“ přihlížel jeho někdejší společník na zahraniční cestě do Svaté země – Heřman Černín z Chudenic. Později se oženil s jeho ovdovělou manželkou Annou Saloménou, původem Hradišťskou z Hořovic. Z obavy z dalšího pronásledování se vrátila k římskokatolické víře.

* Následovaly popravy sedmi rytířů, z nichž nejstarším byl 86letý Kašpar Kaplíř ze Sulevic, dalšími byli Prokop Dvořecký z Olbramovic, Bedřich z Bílé v Beskydech, Jindřich Otta z Losu, letitý karlštejnský purkrabí, Vilém Konecchlumský z Jičínska a Bohuslav Michalovic u Kosmonos, bratrsko-kalvínský politik.

* Aby exekuce nevypadala jako pomsta za protestantskou víru, popraven byl také jediný římský katolík - Diviš Černín z Chudenic, který zasedal rovněž jako jediný své víry na zemském soudu. Uposlechl rozkazu nejvyššího purkrabího Adama ze Šternberka a v den pražské defenestrace vpustil vzbouřence do Pražského hradu. Bratr - jak ho vzpomínám výše – odešel před jeho popravou z lešení, odkud tehdy pražské obecenstvo v hojném počtu exekuci přihlíželo.

Zlínská náboženská obec, která byla řadu let administrována, se v neděli 5. června konečně dočkala vlastního faráře. Brněnský biskup ThDr. Petr Šandera slavnostně uvedl do služby PaedDr. Zdeňka Kovalčíka. Ten 10 let působil v náboženské obci Náchod v královéhradecké diecézi. Bratra faráře přivítal nejen bratr biskup, ale i sestra jáhenka Pavla Váňová a místní rada starších, která mu slavnostně slíbila, že ho bude ve službě podporovat. Bohoslužeb se zúčastnila asi stovka věřících, mezi nimiž byli Mgr. Tomáš Michnáč, který slouží v náboženské obci Slezská Ostrava, kde bratr farář Z. Kovalčík začínal, i královéhradecký diecézní tajemník Mgr. Martin Klofáč. ***(noe)***

* Na pamětní desce na Staroměstské radnici čteme dalších 18 jmen (Valentin Kochan z Prachové, radní Nového Města Pražského, Tobiáš Štefek z Koloděj, měšťan Nového Města Pražského, Kryštof Kobr z Koberštejna, měšťan Menšího Města Pražského, Jan Šultys z Felsdorfu, primátor Kutnohorský, Maxmilián Hošťálek z Javořice, primátor Žatecký, Jan Kutnauer a Simeon Sušický – oba ze Sonenštejna a oba radní Starého Města Pražského, Nathanael Vodňanský z Uračova, primátor Starého Města Pražského, Václav Maštěrovský z Jizbice, měšťan Nového Města Pražského, Jindřich Kozel z Peclinovce, radní Nového Města Pražského, Ondřej Kocour z Votína, radní Nového Města Pražského, Jiří Řečický a Michal Witmann – oba radní Nového Města Pražského, Simeon Vokáč z Chyš a Špicberku, radní Nového Města Pražského, Leander Rüppel z Rumpachu, měšťan Starého Města Pražského, Jiří Hauenšild z Fürstenfeldu, doktor práv a měšťan Starého Města Pražského. Tito popravení se provinili pouze tím, že buď přijali některý úřad či poslechli příkaz stavovských direktorů.

* Jednoho z nich jsem neuvedl - byl z těch předchozích měšťanů (většinou erbovních) už tehdy nejznámějším vzdělaným lékařem a rektorem Univerzity Karlovy - Jan Jessenius, původem Slovák, který také léčil císaře Rudolfa. Do dějin se zapsal svou první veřejnou anatomickou pitvou v Praze před zraky mediků a budoucích lékařů - patologů. Jeho poprava byla nejpřísnější: nejdříve mu vyřízli jazyk, po stětí bylo jeho tělo rozčtvrceno a části nabodnuty na kůly, umístěné na hlavních pražských ulicích. Co tolik rozlítilo tehdejší mocipány? Byl to jeho filosofický latinský traktát s českým názvem *Může být tyran svržen lidem?*

* Veřejně v železných koších bylo vystaveno dvanáct hlav popravených. Bezhlavá těla popravených byla předána potomkům, kteří ostatky se všemi obřady potom pohřbili.

* Odsouzeným k trestu smrti popravou měl být také Jan Theodor Sixt z Ottersdorfu: když se chystal pokleknout a dát hlavu na špalek, objevili se náhle jeho synovci se zprávou, aby ortel nad ním byl pozdržen a odveden nazpět do vězení. Dočkal se nakonec osvobozujícího rozsudku.

Podobně doufaly i manželky ostatních odsouzenců, obětovaly pro vlivné politiky mnoho peněz a rodinných šperků. Jinak rodiny pozůstalých byly zruinovány konfiskací majetků, manželky živořily až do konce života doma nebo v exilu. Něco podobného se opakovalo v 50. letech minulého století….

Místo, kde se poprava konala, a smutný konec stavovského povstání připomíná nejen pamětní deska na Staroměstské radnici v Praze ale také dlažební kostky, které vyznačují prostor, kde stálo popravčí lešení. Původní pódium bylo předáno do kláštera Milosrdných bratří v Praze.

Z významné literatury o této události jsou známá slova Františka Palackého (1798 – 1876), když přirovnal povstání k husitství s tím rozdílem, že český národ v této válce “nedovedl nic slav-

Dokončení na str. 3

JASMÍNOVÁ REVOLUCE A TY DALŠÍ

Od začátku letošního roku se velká část světa a zejména Evropa obrací s nadějí i obavami na sever Afriky a Blízký východ. Desetileté režimy, které pomáhali utvořit západní politici jako své spojence v době Studené války, se podlamují. Jejich poklidný obraz v zahraničí se bortí pod náporem masových protestů a je splachován kalužemi krve. Pro někoho apokalypsa, pro jiného toužebně očekávaná očista, byť ohněm. Většina křesťanských církví vyslovila podporu protestům, ale vybízela k moudrosti a opatrnosti (viz prohlášení Světové rady církví, Konference evropských církví apod.). V některých sborech slýcháme přímluvné modlitby. Zpočátku si ale málokdo vzpomněl, že v těchto většinou muslimských ze-mích žijí také nějací křesťané. Co tohle všechno pro ně vlastně znamená? Postavení křesťanských církví v těchto zemích je do velké míry svázáno s postkoloniálním vývojem. Státy jako Maroko, Jordánsko, Tunisko, Egypt, Jemen či Sýrie, které se vydaly cestou konstituční monarchie, resp. parlamentní demokracie, poskytly církvím ústavní záruky ochrany jejich majetku, svobodného vyznávání své víry a v některých případech i zaručené participace v politickém životě (např. počtem míst v parlamentu). Ministerstva pro náboženské záležitosti s představiteli církví otevřeně spolupracovala. Jednak to pomáhalo utvářet dobrý obraz země v zahraničí a zároveň tím stát předcházel případným sporům (složitější je často vybalancovat postavení a vliv jednotlivých církví než vztahy mezi náboženstvími). Alžírsko a Libye stály v tomto trendu spíše stranou. Alžírsko se od pádu kolonialismu zmítalo v sérii občanských válek a Libye se stala komunistickou diktaturou, kde se islám stal nálepkou pro přísně regulovaný náboženský život a s ostatními věrami se příliš nepočítalo. Režim se ale spíše soustřeďoval na politickou a hospodářskou ochranu než na náboženské otázky.

Že tyto posledně jmenované státy jen čekaly, kdy přeteče pohár trpělivosti občanů, je nasnadě – ale ty ostatní? Vlády bohatnoucí z turismu se jen sporadicky dělily se svými obyvateli, kteří stále žili v chudobě, bez možnosti studovat na kvalitních školách, protože neměli práci, ve které by si na studia vydělali. Jemen či Sýrie navíc v posledních dekádách žily spíše v permanentní hrozbě občanské války. Křesťané v těchto zemích přežívali stejně nuzně jako kdokoliv jiný, někdy i mnohem hůře. V mnoha případech si vzájemně s muslimskými sousedy pomáhali, aby vůbec přežili, zejména na vesnicích a pouštních oázách (městská chudina si příliš konkuruje). V Egyptě je situace ještě ztížená mnoha komunitními spory (viz staletý konflikt sunnitských muslimů s koptskými křesťany, nyní sytící média

Dokončení na str. 3

Křesťanské svědectví

Otevřenost pro druhého, která není jen pasivní, ale vztahuje se a přijímá, považuje filosof Gabriel Marcel za samu podmínku křesťanského svědectví. Nadřazený postoj ke druhému, vycházející často z majetnického vztahu k Pravdě, omezuje (ne-li zcela vylučuje) možnost svědčit účinně právě o této Pravdě. Křesťanovo svědectví nemůže zůstávat na rovině názoru, musí se vtělit do skutků. Podstatným a možná základním rozměrem pravověrnosti je milosrdenství. Víme přece, že Pravda může kráčet jen cestami lásky.

Je dobře, že mezi námi stále existují lidé, pro které je projevované milosrdenství součástí každodenního života. Za jednoho z nich považuji sestru z našeho karlínského sboru, Pomněnku, která se již dlouhá léta stará o potřebné. Často proto uvaří a napeče pro dva kamarády svého již zemřelého bratra. Jsou to vdovci a ona ví, že se většinou o své stravování moc nepostarají. Někteří ovdovělí asi mívají dojem, že bez manželky jsou bezrucí. Pomněnka však poskytuje jídlo i dalším potřebným lidem, například bezdomovcům, které zná ze svého okolí.

Před pár týdny si sestra Pomněnka všimla, že na rohu ulice již delší dobu postává muž středního věku. Byl oblečený poněkud ošuntěle a budil dojem, že se ocitl v nepříznivé situaci. „Nepotřebujete nějakou pomoc?“ nedalo jí to nakonec. Překvapený muž si po malém zaváhání s určitými rozpaky vzal od ní dvě stovky. Za dva dny ho na chodníku zahlédla znovu. Stál tam opřený o zábradlí, smutek a vyčerpanost ve tváři. Vyšla z domu ven a přinesla mu dvě housky s máslem a se šunkou a k tomu pomeranč. Přidala i láhev s horkým čajem, byla totiž docela zima. „Nechci vás nijak urazit, ráda bych vám pomohla. Vidím, že jste skutečně v nějaké nouzi.“ Klopil oči a po chvilce se zeptal: „Ano, to jsem. Ale proč to děláte, proč mi vlastně pomáháte, jsem přece úplně cizí?“ „Víte, pro nás křesťany ten druhý v nouzi není cizí. Je to bližní, který potřebuje naši pomoc,“ usmála se na něj Pomněnka. „Věřící člověk v takovou chvíli prostě nemůže zůstat lhostejný a jít si po svém.“ Neznámý byl udiven a trochu se i styděl. Zdálo se však, že ho ta slova zahřála u srdce. S chutí se pustil do jídla a sestra Pomněnka s dobrým pocitem tiše odcházela. V hloubi duše si náhle uvědomila, že skutečné setkání je přijímáním.

Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

1. neděle po svatém Duchu

Požehnaný jsi, Hospodine, který trůníš nad cheruby a shlížíš na propasti. Požehnaný jsi, Hospodine, na nebeské klenbě, velebený a oslavený navěky!

Daniel 3,54.56

První čtení z Písma: Izajáš 40,12–17.27–31

Tužby:
2. Za dar Ducha svatého k poznání, že v Kristu přichází náš Pán a Bůh, modleme se k Hospodinu.
3. Za spásu nás všech ve spojení s trojjediným Bohem, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem
Všemohoucí, věčný a svatý trojjediný Bože, svým služebníkům, vyznávajícím pravou víru, jsi daroval milost poznávat slávu své božské velebnosti. Prosíme tě, zachovej nás v této víře a službě, ať jednou spatříme také my tvou věčnou slávu. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: 2. Korintským 13,11–13
Evangelium: Matouš 28,16–20
Verš k obětování: Izajáš 47,4
Verš k požehnání: Tóbijáš 12,6

Modlitba k požehnání
Nebeský Otče, prosíme tě, ať přijetí svátosti chleba a kalicha posílí naši víru, že ty se svým Synem a Duchem svatým jsi jediný pravý Bůh. Ať nám tvé dary slouží ke spáse duše i těla. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 18, 264, 292, 335

Z novozákonních výkladů – Zjevení Janovo 9
Listy sedmi církvím

Pokračování z minulého čísla
Kristus je stále hlavou své církve. On varuje pergamenské, že – pokud nebudou činit pokání – on je rychle ukázní „mečem svých úst“. Zlo nebude pokračovat nepotrestáno.
Vítězi v Pergamu byl slíben dar „skryté many“ – zřejmý odkaz na zlatý džbán s manou, který byl uložen před archou jako památná připomínka před Pánem. (Ex 16,32-34; Mojžíš řekl: „Hospodin přikázal toto: Naplň tím ómer, aby to bylo opatrováno po všechna vaše pokolení, aby viděla chléb, kterým jsem vás na poušti živil, když jsem vás vyvedl z egyptské země.” Áronovi Mojžíš řekl: „Vezmi jeden džbán, nasyp do něho plný ómer many a ulož to před Hospodinem, aby to bylo opatrováno po všechna pokolení.” Áron to tedy uložil před schránou svědectví, aby to bylo opatrováno, jak Hospodin Mojžíšovi přikázal.) Mana padala z nebe s rosou a stala se pokrmem Izraelitů na cestě pouští. Jako chléb, který spadl z nebe, byla mana pozoruhodným symbolem inkarnace – byla popsána jako malá, kulatá a bílá, což krásně naznačovalo pokoru, dokonalost a čistotu pozemského života našeho Pána – viz J 6,30-59. Odměnou vítěze v Pergamu nebude skrytá mana. On, který se zdržoval od masa model, bude tedy jíst chléb Boží, který sestoupil z nebe. (J 6,58: „To je ten chléb, který sestoupil z nebe – ne jako jedli vaši otcové a zemřeli. Kdo jí tento chléb, živ bude navěky.“) Vítězi měl být udělen také bílý kamének, na kterém mělo být napsáno nové jméno, známé jen příjemci. Existoval zvyk označovat dny slavnosti bílým kaménkem a dny pohromy černým kaménkem. Také v soudních dvorech, když se mělo hlasovat o vině obžalované osoby, bílý kamének znamenal osvobozující výrok soudu a černý znamenal odsouzení. Mnozí komentátoři vidí v bílém kaménku vítěze odkaz na „tessera“ – mozaikovou kostičku nebo bílý kamének, který se dával vítězi při hrách. Podle jiných vykladačů se bílý kamének vztahuje na „testera hospitalis“, dřevěnou kostku, kterou si dávali blízcí přátelé. Na ní bylo napsáno jméno dárce a znamenalo, že příjemce bude mít u něj vřelé uvítání a připravené pohoštění.

Pokračování příště

Frederick A. Tatford Prophecy´s Last Word, An Exposition of the Revelation, Zkrácený překlad: Jiřina Kubíková

Nad Písmem

Rozeznávat, kdo je pravý Bůh Mt 28,16-20

Kardinál Tomáš Špidlík byl zpovědníkem nedávno blahoslaveného papeže Jana Pavla II. Kdyby stáli během dějin v čele církevní hierarchie samí takoví lidé ryzí víry, jako byli tito dva, zřejmě by nebylo ani potřeba reformace. Ale pojďme k tématu. Páter Špidlík vyslovil o svaté Trojici následující větu: „Otec a Syn se navzájem tak milují, že jsou jeden Bůh.“ Takovou definici můžeme dostatečně pochopit rozborem řeckého pojmu perichoresis. Ten se dá přeložit jako vzájemné prolínání, prostupování nebo výměna: v něm se jednotlivé osoby navzájem pronikají a přebývají v sobě navzájem, takže jsou skutečně jedno. Pojem pochází ze 4. století od Řehoře Naziánského a rozvíjel ho Jan z Damašku. Nauka o Trojici, postavená na tomto základě, je společná východní i západní křesťanské tradici. Základem celé úvahy je Boží láska ke stvoření, projevená (a projevovaná) v Ježíši Kristu. Tolik teorie. Co to znamená konkrétního pro nás a naše životy? Setkávám se mezi lidmi stále s odmítáním křesťanské nauky. Prý je příliš složitá a nemá nic společného s realitou. Toto je stále, povrchní sice, ale dostatečný důvod ke lhostejnosti k víře a odmítání církve. A ještě hůře, k odmítání historie vůbec. Ve jménu pokroku a inteligence bylo vylito z civilizační vaničky s poněkud stojatou svěcenou vodou i dítě. Ježíšek. Synáček. Jakoby už v moderních rodinách nebylo třeba ideálu rodiny. Ve jménu pokroku už prý není důležitý. Důležitým se stává to, co je teď. Naše realita, která je ovládána naší představou o životě. A tato představa vychází ze zkušenosti. Zkušenost je zajisté naše vlastní, ale představa, která z ní vychází – je opravdu naše? A tady jsme v bodě zlomu, který teď přehlédnu očima reptajícího občana. Naší realitou jsou naše zaměstnání, naše prestiž, naše známosti na vyšších místech, naše peníze, naše carpe diem, pokládané za výdobytky svobodné společnosti. Musím souhlasit s pionýry duchovní medicíny, že realita je skutečně ovládána námi. Ale nemohu již souhlasit s tím, jakým způsobem se to děje. Slovy proroka – mladíci jsou zemdlení a unavení, jinoši se potácejí, klopýtají. Není to tím, že pijí, aby zapomněli na svou budoucnost? Není to tím, že nedostatky lidské společnosti se napravují direktivně shora jinými nedostatky, zatímco je v ozvěně minulého režimu lidem stále předkládáno mocnými, že se na ně můžeme ve všem spolehnout? Můžeme se divit, že společnost nežije v radosti, nýbrž v permanentní dezintegraci a strachu z budoucnosti? Dokonáno jest! Satan musel být velice euforický, když Ježíš umíral na kříži. Za situace, kdy ozvěna ďábelského smíchu zní celou zemí, je budoucnost temná. Národ, který nezná vlastní minulost, bude si ji muset zopakovat, káže zlověstně Masaryk. Otec vlasti by byl dost smutný, kdyby viděl, jak aktuální jeho heslo stále je. Lidé se neřídí radami moudrých a jejich životy se proto rozpadají jako domeček z karet. Vyslovují jeden nad druhým kletby a urážky a pak se diví, že jsou nemocní a umírají předčasně. Nemají v lásce sami sebe, ačkoli je jejich sebeláska - sobectví vrhá do spirály nenávisti a násilí k těm, kteří by měli být jejich společníky. Večer usínají s výčitkou, že Bůh neexistuje, protože kdyby byl, nemohl by k nim být takový nespravedlivý a krutý, a ráno se budí s pocitem zoufalství, že je před nimi další ztracený den. Ano, přesně tímhle způsobem si vytváříme svoji realitu. Jste to, co jíte, hlásá reklama na zdravou výživu. A svatý Pavel hlásá podobný recept na zdraví ducha: žijte v radosti, napravujte své nedostatky, povzbuzujte se, buďte jednomyslní, pokojní a Bůh lásky a pokoje bude s vámi. Dotýkejte se proto polibkem jedni druhých. Jste takoví, jak se chováte k ostatním. Jste tvůrci vlastní reality. Vaše štěstí, vaše svoboda čeká ve vás, až ji objevíte. Apoštol Petr by dodal: zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení. Nesvádějte své neúspěchy na své okolí nebo dokonce na Boha. Vy jste tvůrci svého štěstí i neštěstí. Bible rozhodně není učebnicí fatalismu ani marketingu. Byznys že-ne lidi do obrátek, flexibilita neznamená pro oddělení lidských zdrojů nic jiného, než umění být splachovací, jít za svým cílem přes mrtvoly. Biblická flexibilita však znamená stát se každému přítelem, nebo alespoň snesitelným partnerem. Je to všechno o li-dech, povídá spravedlivě rozhořčená farnice. A čím je pro nás svatá Tro-jice? Obrazem zdravé rodiny, ve které třetí osobou je láska sama, zhmotněná představou partnerů o společné cestě všemu zlu navzdory. Obrazem spravedlivé společnosti, kde jeden z principů neškodí druhému. Obrazem světa, který nesměřuje ke zkáze, ale k dovršení. A Duch svatý? To je prostředník, který vyvolává z nicoty naši dobrou vůli, naši naději a odvahu nebýt lhostejný. Je to svět mezi světy, který vše oživuje. Je to možnost, záměr, potence, ukrytá v základech života. Je to veškerá moc na nebi i na zemi, daná Ježíšovi a nám dostupná, protože on je s námi po všecky dny až do skonání tohoto věku. Je-li toto skonání nevyhnutelné, pak alespoň dělejme vše pro to, abychom si jej nezpůsobili sami. Můj Bůh je ke mně tak velkorysý, že mluví a jedná, až když mluvím a jednám já. Touží vstoupit se mnou do vztahu, ale nevnucuje mi to násilím. Trojiční Bůh je Bohem očekávajícím mě. I tebe. Otec z lásky všechno dává Synu a Syn ze stejné lásky všechno Otci vrací. Pro nás platí nabídka, že můžeme mít na tomto dokonalém dávání podíl. Ber, nebo nech být. Způsob, jakým jdeš po své cestě, však ovlivní nakonec to, kam dojdeš.

Tomáš Procházka

Nebeský Otče,
tvá moudrost dává se
poznat první
Kéž ji najdeme zrána
u svých dveří
Pane Ježíši Kriste,
tobě, kdo se svěří
A nepojme tvou lásku,
víra k ničemu mu není
Svatý Duchu, utěšiteli
mnohých duší
Přiznej se
k přítomnosti naší
Ať prožíváme
k porodu sténání
Nové země a královského
pokolení. Amen

390 let od nejznámější popravy...

Dokončení ze str. 1

ného, ale přišel bezmála na mizinu“. Další český historik německého původu Antonín Gindely (1829 – 1892) nazval povstání „hazardním podnikem mužů, kteří dobře nezvážili své síly a schopnosti…“ Po něm francouzský historik a bohemista Ernest Denis (1849-1921) ve svém literárně dramatickém a psychologicko-sociálním výkladu popsal stavovské povstání jako tragédii. Konečně z těch významných historiků Josef Pekař (1870-1937) odsoudil povstání z nacionalistických pozic a kritizoval především poněmčování české společnosti v předbělohorském období.

V českém protestantském exilu vyšel hned bezprostředně po popravě v roce 1621 spis Koruna neuvadlá mučedníků Božích českých. Ten i v německém překladu napsal Jan Rosacius Hořovský, evangelický farář, očitý svědek popravy, který dodával ještě ve vězení všem odsouzeným útěchu. Jeho spisu využil již v exilu Jan Amos Komenský v díle Historie o těžkých protivenstvích církve české (1632). Třebaže vyšel v latině, německy i anglicky, protože chtěl vyburcovat svědomí Evropy, na výsledcích třicetileté války (1618 – 1648) nemohl nic změnit – byly potvrzeny vestfálským mírem.

V boji o rovnováhu v Evropě, rozdělené na katolickou a protestantskou, absolutistickou a stavovskou monarchii, nebylo vítězů ani poražených – byla jen zničená Evropa – po té velké celoevropské krizi hospodářské i politické.

Dodnes mám v živé paměti rčení, které se tradovalo a ještě dnes se tak o důsledcích povstání hovoří, že česká koruna v rukou Habsburků znamenala 300 let poroby nebo jejich nadvlády. Rekatolizační vlna vyvolala velkou vlnu emigrace, zejména inteligentní části obyvatel - první největší v naší historii. Česká šlechta se dílem zgermanizovala, dílem smísila s cizími feudály, až se úplně odnárodnila. České země byly tak jedinou zemí v raně novověké Evropě, která byla mocensky donucena změnit svou evangelickou křesťanskou víru ve prospěch jediné státní církve. Nepřipomíná nám to „vítězný únor“ 1948?

A hospodářská devastace, daňové zatížení spolu s drastickým úbytkem českého obyvatelstva vyvolává též některé soudobé asociace – duch vzdoru a neposlušnosti. Protihabsburské nálady byly posíleny v protestantské Evropě, a to i v římskokatolické zemi, jakou byla Francie.

Letošní pietní shromáždění k uctění památky 27 popravených představitelů českého odboje se uskuteční v Praze v úterý 21. června od 17 h, jednak v chrámu sv. Mikuláše (o Václavu Budovci z Budova pohovoří Arnošt Vajzr, starosta Mnichova Hradiště, a na housle zahraje rodák z Mnichova Hradiště Jan Adam, jinak člen Pražské komorní filharmonie), a na Staroměstském náměstí, kde promluví prof. ing. ThDr. Jakub Trojan (*1927) z Evangelické teologické fakulty UK, který se mj. loučil s Janem Palachem na Olšanech v roce 1969, v 50. letech byl nedobrovolně tři roky u Pomocného technického praporu (PTP) jako jediný evangelík mezi 150 římskokatolickými faráři a mnichy.

Pozvánku k těmto významným událostem doplnil svým textem prof. PhDr. Jan Kumpera (*1946), specialista na dějiny a kulturu raného novověku. Přijdou sem i letos potomci a příbuzní mučedníků popravených na Staroměstském náměstí, členové sdružení Exulant – potomci pobělohorských exulantů, členové Kostnické jednoty, Církve československé husitské a mnoho dalších významných hostů z historických a společenskovědních společností.

Miroslav Sígl

Jasmínová revoluce...

Dokončení ze str. 1

krvavou aférou uvězněné konvertitky). Sýrie a Jordánsko byly doposud pro křesťany oázou klidu. Církve měly dobré postavení (v Sýrii byly navíc pevně napojené na osobu Bášára Asada) a mnozí uprchlíci z Iráku a Palestiny nacházeli útočiště před válkou a pronásledováním právě zde.

Jak se bude vyvíjet další postavení křesťanů? Upřímně – můžeme jen hádat. Pokud se v těchto zemích podaří ustanovit skutečnou demokracii bez polodiktátorských prezidentů, pak mají velkou naději – stát by jim musel přiřknout rovná práva. Pokud se k moci dostanou islámsky orientované strany dbající na rozvoj islámské společnosti, bude záležet na tom, zda podpoří demokratické požadavky revolucionářů (ve své podstatě by tomu nemělo nic bránit). To se týká zejména egyptských a jordánských křesťanů. Muslimské bratrstvo, nejrozšířenější arabské pro-islámské hnutí se zatím spíše staví na stranu revolucionářů. Jde jim tedy o odstranění zkorumpované a tedy nábožensky neobhajitelné garnitury. Pokud později nad tímto morálním hlediskem převládne náboženský exklusivismus, křesťané by mohli být omezeni ve svých právech. Protože ale mnoho Egypťanů i Jordánců žije sekulárně, je dost pravděpodobné, že v demokratických volbách by tyto strany získaly jen velmi slabou většinu nebo ani to ne.

Syrští křesťané se dostali do složité situace. Ačkoliv zpočátku prezidenta Asada hájili (alawité, k nimž Asad náleží, věří ve zvláštní směsici islámských, gnostických a předislámských představ a s křesťany jsou si blízcí některými prvky věrouky i stylem společenského života), jsou nyní nuceni podporu ukončit ze strachu z pomsty obyvatel nebo se alespoň stáhnout z veřejného života a čekat na výsledek revoluce. Pokud převáží demokracie, mohli by získat rovné postavení. Stále je zde ale možnost, že spojitost se starým režimem uvrhne církve do nepříjemné situace pokud ne v právní rovině, tak ve společenské.

Do budoucna bude stále nutné rozlišovat regionální rozdíly, staré křivdy oblečené do nového hávu, rovinu lokální a národní. Také je nutné vyhnout se zjednodušením a zkratkovitým reakcím. Demokratické zvolení pro-islámských stran neznamená konec demokracie či dokonce vládu teroristů, jak se nám snaží podsouvat média. Toto je podstata demokracie. Svobodně zvolená strana se nemůže chovat diktátorsky, protože by zcela svobodně už nikdy volby nevyhrála. Pokud by Západ chtěl porušovat pravidla demokracie dosazováním sekulárních politiků, historie se bude opakovat.

Budou-li arabské církve společně bojovat za svobodu a demokracii, prospěch z toho mohou mít všichni a tento společný zápas může národ velmi stmelit a náboženské rozdíly utlumit. Politická soudržnost národa se tedy odrazí i v celkové atmosféře dalšího života arabských států. Nám evropským křesťanům spíše náleží v modlitbách jejich snahu posilovat. Demokratizace Blízkého východu a severní Afriky totiž může přinést také zvýšení životní úrovně obyvatel, svobodné žití a tím i úbytek imigrantů v evropských zemích. Často velmi smutné příběhy těchto přesídlenců dnes zaměstnávají církve v celé Evropě, které se jim snaží nahrazovat nedostatečnou péči evropských států (viz www.ccme.be). Proto bychom neměli zaostávat a vyprošovat svým bratřím a sestrám i všem ostatním obyvatelům těchto zemí moudrost a rozvahu, aby neučinili nezvratně zlé kroky a tím svoji „novou demokracii“ předem neodsoudili k nezdaru.

Kateřina Děkanovská

Noc kostelů v Hostivici

Podobně jako v celé řadě našich náboženských obcí i v Hostivici u Prahy se konalo setkání při příležitosti Noci kostelů. V naplněné modlitebně Alberta Schweitzera přednesl dívčí sbor Nashira z Prahy písně české i mezinárodní provenience, na téma Zvony a Světla se uskutečnila vernisáž výstavy dětí základní školy, umělecké školy a kroužku základy křesťanství, který se schází pod vedením kazatelky naší církve Jitky Brejtrové.

Nad setkáním převzal záštitu starosta Hostivic Jaroslav Kratochvíl, který se před více než deseti lety spolu s tehdejším farářem, dnes již zesnulým bratrem Františkem Slavíkem, zasloužil o stavbu nového sboru naší církve v Hostivici.

(JB)

Radostné chvíle v Litomyšli

Na shromáždění náboženské obce byla v březnu zvolena nová rada starších. Tři starší členové odstoupili. Bratr Ronovský, kterému se v zaměstnání říkalo „Boží muž“, zemřel. Je potěšitelné, že členství přijali skutečně mladí. Důstojným nápadem sestry farářky Věry Říhové bylo spojit 16. května májovou pobožnost se slibem nové rady starších. Byl pozván bratr biskup Štěpán Klásek. Slib byl a je zavazující. Přejeme, aby rada straších pracovala dobře a aby se náboženské obci dařilo!

Dále se i u nás uskutečnila 27. května Noc kostelů. Dveřmi našeho sboru prošlo přes 100 věřících i nevěřících, i přes silně deštivé počasí. Největší skupinou byl zájezd ubytovaný v nedalekém Kamenci. Setkali jsme se i s rodáky našeho města. Přijeli, aby zhlédli Husův sbor s nádhernou květinovou výzdobou zdejší zahradnické školy a expozici o naší církvi i vzniku a životě náboženské obce. Oslovující byl koncert paní učitelek a studentek z místní Hudební školy Bedřicha Smetany - kytary, flétna, zpěv písní s biblickým textem. A co bylo jako překvapení? Ve vedlejším domě, kde je farní byt, bydlela Dobromila Rettigová, známá obrozenecká spisovatelka. V jednom pokoji vítala přítomné v dobovém kroji, podávala koláčky a recepty. Zde bylo možno vidět dobový nábytek a svíčky a zaposlouchat se do poetické hry na citeru.

V Litomyšli je Sbor paní a dívek. Ten také v dobových krojích zazpíval ve sboru v rámci programu. Hlavní vystoupení měl tento sbor v uvedeném pokoji Dobromily Rettigové. Vzpomínali jsme i na ty další, kteří v těchto prostorách v minulosti bydleli. Mezi nimi to byla i rodina zakladatele festivalu Smetanova Litomyšl a prvofaráře Jaromíra Metyše. Přišla i paní Jungová, která spolupracovala se sestrou Adamcovou (manželkou druhého dlouholetého faráře, která žije v Rokycanech a je ve sboru varhanicí). Nechyběla ani kabelová televize a redaktorky regionálních a dalších novin.

Požehnaný nápad „otevření kostelů“! Přejeme si, aby obě „akce“ přinesly naší obci jen to dobré. A ať se daří radě starších! A dveře sboru jsou otevřeny stále a každému!

Jaroslav Jiráček

Naše recenze

Juraj Jordán Dovala: Kyrie eleison (modlitby z podzemia),
Brno: Brněnská diecéze CČSH 2011, 112 s.

Zatímco metalovou kytaru odložil hodonínský farář Juraj Jordán Dovala s raným mládím, svět umění mu nezůstal uzavřen ani jako vysvěcenému knězi. Proč by taky měl? Láska k hudbě se jen transformovala do klidnějších folkových poloh, s nimiž neodmyslitelně souvisí - ostatně i se službou kněze – láska ke slovu, textu či básni. To bratr farář dosvědčil již předešlými knihami *Kôrkar* (2005), *Ticho* (2007) a *Katedrála* (2008). Nejnovější sbírka nazvaná **Kyrie eleison** však dokládá, že ani původního inspiračního zdroje, na první pohled drsného světa rocku a undergroundu, se básník Juraj Dovala nezřekl.

Ano, pro někoho může být četba sbírky jistým překvapením, protože se v ní autor - kněz místy nevyhýbá drsnějšímu jazyku a tématům. Jenže život není procházka růžovou zahradou a dobrý kněz neztrácí ze zřetele ani ty všelijak padlé a klopýtavé. Sám název sbírky je přece zvoláním hříšného člověka k Hospodinu, k jehož sluchu doléhají nejen šlechetné prosby, ale i „modlitby z podzemia“, jak zní podtitul básnického svazku. Juraj Dovala jím na sebe bere tíhu mluvčího okrajových společenských skupin, protože ví, že i ony - a možná právě především ony - potřebují dotek Božího milosrdenství, stejně jako jej potřebují jiné palčivé kauzy tohoto světa, o kterých básník mluví: politické, společenské či ekologické.

Nevyhýbá se ovšem ani kritice do vlastních kněžských či obecněji křesťanských řad, jak dosvědčují básně *Kresťania sa majú radi*, *Pokazené Vianoce* nebo *Novodobí zákonníci*. Ohlasem undergroundového prostředí je třeba *Dojímavý punk* nebo *Modlitba za Magora* a svým způsobem i *Pokusný králik* nebo *Jediná veta*, tedy texty jako by ovanuté neotesanou poetikou Ivana Magora Jirouse.

Náladě rockového písničkáře odpovídá i formální stránka textů, povětšinou krátkých úderných básní, často epigramů s rychlou a ostrou pointou (za mnohé například *Ekologická*, *Ľudstvo*, *O slobodomurároch*, *Videl som*). Jednoduchá rytmická a rýmová struktura činí z některých textů až svého druhu říkadla (*Adam a Eva*). Juraj Dovala zpívá v Kyrie eleison zdrsnělým, upřímným jazykem, jehož elementárnost je ve složitosti našeho světa osvěživá i naléhavá. Navíc jej protkává zvláště cenným tónem pokory, který se syrovostí celku – zdánlivě překvapivě – ladí. Pokora před Božím stvořením a řádem, jemuž je třeba se odevzdat (*Don Quijote*, *Amen*), vystihuje opakovaná metafora prachu (*Cesty v prachu, Svätosť je na dosah*). Protože přes všechnu údernost básník ví, proč volá „kyrie eleison“. Protože ví, jak vyznává v úvodní básni *Motýľ a prach*, že „Som len motýľ / mojím vnútrom hýbe strach / Som menej ako hlina a zem // *som len prach*“.

Marcel Sladkowski

Zprávy

Smutná zpráva

„Vím o tvých skutcích.
Hle, otevřel jsem před tebou dveře,
a nikdo je nemůže zavřít.
Neboť ačkoli máš nepatrnou moc,
zachoval jsi mé slovo
a mé jméno jsi nezapřel.“

Zj 3,8

Sdělujeme s bolestí a současně s vírou ve věčný život, že ve středu 8. června byl Pánem života i smrti odvolán z tohoto pozemského světa ve věku 82 let Mgr. Jindřich Hanuš, farář naší církve. Rozloučení s ním se koná v úterý 21. června v 11 hodin v kostele sv. Havla v Mladé Boleslavi.

Libuše Hanušová, manželka
Libuše Kopřivová, Jindřiška Buttová, dcery

Naše církev v televizi

Pořad z cyklu historie.cs, který vysílá televize na programu ČT 2 20. června ve 21.25 h, se tentokrát bude zabývat husitstvím a jeho rozličnou interpretací v dějinách. V pořadu vystoupí i bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta.

(red)

Pouť na Sázavě

XI. ročník Pouti na Sázavě se koná 25. června od 10 do 18 h v areálu Sázavského kláštera.
Pouť bude tradičně zahájena ve Sboru opata Prokopa na Sázavě, odtud se společně vypravíme za zpěvu chorálů do Sázavského kláštera. V severní zahradě se od 10 h bude konat bohoslužba pod vedením pražského biskupa Davida Tonzara. Během ní proběhne jáhenské svěcení a vystoupí pěvecký sbor Chrpy, který působí při Církevní umělecké škole Harmonie. Žáci této školy vystoupí rovněž v rámci odpoledního programu.
Děti/studenti se budou moci od 10 h také zapojit do celorepublikově vyhlášené soutěže Modlitby za domov, která bude vyhodnocena v přímém přenosu ČT 28. října.
Odpolední program bude zahrnovat hry a soutěže pro děti, komorní literárně hudební mattiné, představení divadla Apropo, autorské čtení sdružení Dialog na cestě, hudební a dramatický workshop a varhanní koncert. Akci ukončí ekumenická pobožnost se zpěvy z Taizé.

(red)

Setkání třetího věku

Městská část Praha 8 ve spolupráci s náboženskou obcí v Praze 8-Karlíně a s Literárně dramatickým klubem Dialog na cestě vás srdečně zvou na oblíbený přednáškový cyklus Setkání třetího věku – Trénování a posilování paměťových schopností. Současné možnosti a praktické ukázky různých technik trénování paměti. Setkání se koná v úterý 28. června v 15 hodin, Vítkova 13, zasedací místnost náboženské obce v Praze 8-Karlíně.

(on)

Program divadla MANA

* 23. června - velký sál v 19 h - Koncert studentů Gymnázia Jana Nerudy. Diriguje Petr Bärtl.
Vystoupení studentů klasického gymnázia v pořadu vokální hudby. V programu zazní díla klasických i soudobých českých a světových autorů. Vstupné dobrovolné.
* 23. června - divadelní studio 20 h - Arnošt Goldflam / AGATOMÁNIE *(Divadlo Neklid)*
Láska jako hazardní hra s mincí o dvou stranách. Pozoruhodná studie o balancování na hraně věčnosti.
Scéna Ivo Šorman
Kostýmy Jitka Foltýnová
Výběr hudby a zvuky Ivo Šorman
Dramaturgie a režie Ivo Šorman
Hrají Jitka Foltýnová a Eva Miláčková / Drahoslava Landsmanová
* 24. června - divadelní studio 9 h - MODERNÍ PRAŽSKÁ SAKRÁLNÍ ARCHITEKTURA - komponovaný večer s ing. arch. Zdeňkem Lukešem. Přední znalec pražské architektury bude zasvěceně vyprávět o moderních dominantách Prahy, které slouží potřebám církevních společenství. Bude představen Plečnikův Chrám Nejsvětějšího Srdce Páně, Janákův Husův sbor na Vinohradech a celá řada dalších staveb, které jsou neopomenutelnou součástí pražské sakrální architektury. Vstup volný po předchozí rezervaci.
* 27. června - velký sál -17 h - MRAZÍK, STŘÍBRNÝ VÍTR a TIP a TOP – dětské představení.
Benefiční představení divadelních kroužků a dětského divadla TALENT pod vedením Eriky Deutsch. Děti se mohou těšit na vystoupení dětských představitelů v legendární pohádce Mrazík, dále pak na původní autorskou pohádku Stříbrný vítr a konečně na pohádku pro nejmenší – Tip a Top. Vstupné dobrovolné na podporu projektu Děti seniorům.
REZERVACE vstupenek do Divadla MANA na e-mailu divadlo@divadlomana.cz, nebo SMS objednávkou na čísle 774 941 946 nebo 731 100 059, rovněž osobně v úředních hodinách farní kanceláře, ulice Moskevská 34, Praha 10.

(red)

Koncert v Chlumci

Srdečně zveme na koncert dětského pěveckého sboru z Chlumce nad Cidlinou, který se uskuteční 24. června od 17 h v Husově sboru, Klicperovo nám. 75, Chlumec nad Cidlinou.

(rk)

Koncerty u sv. Mikuláše

*** 20. 6. – 20 hodin**
Bach, Vivaldi, Mozart
Consortium Pragense Orchestra, Y. Škvárová - mezzosoprán, M. Laštovka - trubka
*** 22. 6. - 14 hodin**
Vierne, Händel, Mozart
H. Jonášová - soprán, B. Rabas - varhany
*** 23. 6. – 17 hodin**
Bach, Mozart, Franck
ČVUT MIXED CHORUS
*** 24. 6. – 17 hodin**
Purcell, Telemann, Händel
M. Šestáková – varhany, V. Kozderka - trubka
*** 24. 6. – 20 hodin**
Mozart, Dvořák, Vivaldi, Händel
Vivaldi orchestra Praga, V. Návrat – barokní housle, Y. Škvárová - mezzosoprán
*** 25. 6. – 17 hodin**
Bach, Franck, Bizet
I. Slavíková – mezzosoprán, B. Rabas - varhany
*** 25. 6. – 20 hodin**
Mozart, Dvořák, Vivaldi, Händel
Vivaldi orchestra Praga, V. Návrat – barokní housle, Y. Škvárová - mezzosoprán
*** 26. 6. – 17 hodin**
Bach, Händel, Debussy
DUO PER LA GIOIA, Z. Šolcová - harfa, M. Mesany – flétna
*** 26. 6. – 20 hodin**
Bach, Dvořák, Gershwin
Prague Brass Ensemble & J. Kalfus

Na opravy a údržbu Památníku Mistra Jana Husa v Husinci můžete přispět i vy na účet:

43-570420277 / 0100

Variabilní symbol: 9 + číslo náboženské obce

Pro děti a mládež

Zjevení v Galileji

K získání tajenky vypisujte z biblického textu Matouš 28,16-20 písmenka podle následujícího klíče: první číslo udává číslo biblického verše, druhé číslo je slovo v tomto verši a třetí číslo znamená písmeno v daném slovu.

18,15,1 17,8,7 16,3,1 20,6,5 16,1,6 19,3,1 18,1,2 16,7,7 17,8,4 19,2,2 18,5,3 20,5,10 16,9,4 16,13,3 19,1,5 18,8,1 17,4,4 16,12,4 17,4,1 19,8,8

(Řešení z minulého čísla: Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny.)

Jana Krajčiříková

Z ekumeny

Církevní komise projedná návrh majetkového narovnání

Zástupci církví a federace židovských obcí převzali v pondělí 30. května na ministerstvu kultury návrh řešení toho, jakou podobu by mohlo mít vypořádání vztahů mezi státem a církvemi a náboženskými společnostmi. Vládní komisí předložený návrh bude nyní církevní komise projednávat.
V současné době je z výnosů majetku zabaveného bez náhrady komunistickým režimem, který přesahuje 4 miliardy ročně, církvím poskytována dotace na provoz ve výši 1,4 mld Kč ročně. (Vezmeme-li v úvahu, že se k církvím aktivně hlásí třetina obyvatel, tedy 3 miliony lidí, je to v přepočtu 470 Kč za rok na jednoho věřícího. Ve srovnání s jinými státními dotacemi je to částka v podstatě nepatrná.) Je však realitou, že církve jsou již nyní nuceny se z cca 53 % samofinancovat, což dokládá, že stát ani v současnosti nepostupuje podle platného zákona o hospodářském zabezpečení církví (218/1949), podle kterého by však měl plně financovat celý chod církve.
Konfiskovaný majetek přináší celé společnosti (nikoli jen do státní pokladny, ale i samosprávě) 4,5 mld Kč. Současný stav, kdy na řešení čekají nejen církve, ale také obce a další složky společnosti, je nevyhovující i kvůli tomu, že majetek, který je blokován, nevynáší tolik, kolik by mohl. V nejbližší době (v roce 2012) mohou získat nárok na to čerpat z prostředků státního rozpočtu také další subjekty, aniž by jejich majetek vytvářel hodnoty, jak je tomu u historických církví.
Při diskusích o ekonomické rovině problému je třeba také vzít v úvahu, že ekonomika církví se dotýká více než 10 tisíc sakrálních staveb, z nichž polovina tvoří národní kulturní dědictví. Památky jsou hlavním cílem turistiky, která přispívá k ekonomickému rozvoji naší země. Současně poskytují mnohé pracovní příležitosti jak v oblasti stavebnictví, památkářství, ale rovněž v cestovním ruchu, restauratérství, hoteliérství a dalších odvětvích. I o tom hovoří výrok ústavního soudu, který není papírovým prohlášením, ale snahou pomoci naší společnosti.
Církve také provozují na 120 církevních škol, které mají kolem 20 tisíc studentů. Tyto školy, které se těší velmi dobré pověsti, jsou určeny věřícím, stejně jako nevěřícím. Charitativní organizace křesťanských církví tvoří největší výsek charitativních organizací u nás. Jsou spolufinancovány státem tak jako ostatní, ale přestože jsou určeny všem občanům naší společnosti, jsou významně podporovány také církvemi. Také je třeba doplnit, kolik mají charitní, ale i jiná církevní zařízení dobrovolných pracovníků, kteří pracují zcela zdarma. Církve také rozhodně, jak známo, své zaměstnance nepřeplácejí.

podle TS ČBK

Církve se asi dočkají vrácení majetku z vojenských újezdů

Církve by v restitucích mohly získat pozemky a kostely, které se nacházejí na území vojenských újezdů. Ministerstvo obrany se debatě o navrácení majetku nebrání, řekl ČTK mluvčí úřadu Jan Pejšek. Vládní komise nedávno uvedla, že hodnota církevních pozemků ve vojenských újezdech činí dvě miliardy korun. Ve vojenských prostorech leží téměř 7000 hektarů církevního majetku. „V drtivé většině se jedná o lesní porosty. Kromě toho se ve vojenských újezdech nachází pět kostelů, tři na Libavé a dva v Boleticích,“ řekl ČTK Pejšek.
Vedení armády ve své desetileté koncepci plánuje redukci vojenských újezdů, kterých je prý příliš mnoho. Bílá kniha obrany počítá s možností zrušit újezd v Brdech a posunout hranice ostatních újezdů. V rámci plánovaného zmenšování vojenských újezdů by se všech pět kostelů mělo ocitnout mimo nově stanovené hranice. „Předpokládáme, že se stanou nepotřebným majetkem a jsme připraveni jednat s obcemi či církví o jejich další budoucnosti,“ uvedl Pejšek.
Podrobné debaty o vrácení majetku ve vojenských výcvikových prostorech zatím nebyly. „Máme pouze odhad, že majetek, který může být potenciálně vrácen, má hodnotu v řádech jedné až dvou miliard. Ale že bychom provedli přesné specifikace, to ne,“ řekl ČTK člen vládní komise pro narovnání vztahu mezi státem a církvemi Marek Benda (ODS). „V souvislosti s návrhem, který pan arcibiskup (Dominik Duka) obdržel za církevní komisi, k žádným jednáním určitě nedošlo. Návrh během června komise církví projedná a až potom dá nějaké stanovisko,“ vysvětlil tiskový mluvčí Arcibiskupství pražského Aleš Pištora.
Až se vládní komise a církve definitivně shodnou na podobě restitucí, připraví vláda zákon upravující podmínky pro nápravu některých křivd způsobených církvím a náboženským společnostem v době nesvobody. Podle ministra kultury Jiřího Bessera by bylo ideální, kdyby norma začala platit 1. července 2012.

www.christnet.cz

Roční předplatné na rok 2011 činí 364 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100

Český zápas
MK ČR E 127 ISSN 0323-1321
Týdeník Církve československé husitské
Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6
Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčiříková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9